

Γιώργος Σταυρακάκης

«Παρών... με Απουσίες»

της Κατερίνας Παντινάκη

(Συνέντευξη στο περιοδικό «Π», Σεπτέμβρης 2006)



Ο Γιώργος Σταυρακάκης συνεχίζει την πορεία του στο σύγχρονο ελληνικό τραγούδι. Μετά το «Ρεσάλτο» και τα «Γυάλινα φτερά», μετά τη συνεργασία του με τον ιταλόφωνο Ελβετό συνθέτη και τραγουδοποιό Marco Zappa, δηλώνει ... το παρόν με τις «Απουσίες», τη νέα του δισκογραφική δουλειά. Ο Γιώργος Σταυρακάκης χρόνια τώρα βαδίζει στο μονοπάτι της μουσικής με σεβασμό, πιστός στα ιδεώδη του κι αποτελεί ειλικρινή ενσάρκωση της φράσης - που από πολλούς έχει γίνει καραμέλα - «Ασχολούμαι με τη μουσική, γιατί είναι αυτό που αγαπώ». Ταυτόχρονα με τη μουσική, διεξόδους και τρόπους έκφρασης βρίσκει και μέσα από την ποίηση. Διάγει βίο χωρίς ακρότητες, χωρίς υπερβολές, όπως ακριβώς ερμηνεύει τα τραγούδια του, θεωρεί ότι η μουσική δεν είναι ... παντός καιρού, μιλάει για το Ηράκλειο – την πόλη στην οποία μεγάλωσε-, διευκρινίζει ότι δεν μπαίνει στη λογική του «σουξέ» και δηλώνει πως δεν κάνει όνειρα.

ΤΡΑΓΟΥΔΟΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ

Για άλλους είναι τραγουδιστής, για άλλους τραγουδοποιός, για κάποιους ποιητής. Ο Γιώργος Σταυρακάκης θεωρεί ότι *«Η μία ιδιότητα συμπληρώνει την άλλη. Είναι εντελώς διαφορετικά πράγματα, τα οποία κατά ένα περίεργο τρόπο συμπληρώνουν το ένα το άλλο, αλλά αυτό όσον αφορά στη δική μου ζωή, κι όχι την έξωθεν εικόνα μου. Υποθέτω ότι για τους έξω αυτές οι τρεις ιδιότητες είναι τρεις διαφορετικές εκφάνσεις της προσωπικότητάς μου. Και τα τρία πάντως για μένα παίζουν ένα πρακτικό ρόλο: με αυτά έχω μάθει να ζω, να εκτονώνομαι, να δραστηρεύω...»* - λέει ο Γιώργος Σταυρακάκης, ο οποίος μπορεί να γεννήθηκε στην Ιεράπετρα αλλά θεωρεί ιδιαίτερη πατρίδα του το Ηράκλειο, όπου μεγάλωσε. Για εκείνον η μουσική λειτουργεί ψυχοθεραπευτικά – αν και η λέξη τού ακούγεται λίγο αμερικάνικη. Όμως η μουσική για τον ίδιο δεν είναι ... παντός καιρού. *«Ο κόσμος θεωρεί ότι η μουσική είναι κάτι που μπορεί να σε ακολουθεί σε οποιαδήποτε δραστηριότητα στην καθημερινότητα. Δε νομίζω ότι είναι έτσι... Δηλαδή, όπως ανοίγεις ένα βιβλίο και λες «τώρα θα διαβάσω» και του αφιερώνεις κάποιες ώρες έτσι και η μουσική χρειάζεται το χρόνο της. Είναι κάτι ακριβό και σπουδαίο κι έτσι θα έπρεπε να την αντιλαμβανόμαστε. Τα τελευταία χρόνια έχω υποβαθμιστεί ο ρόλος της με αποτέλεσμα να «χρησιμοποιείται» σαν περιτύλιγμα στις καθημερινές μας στιγμές. Για παράδειγμα στο σουπερ μάρκετ ψωνίζοντας, στο δρόμο ή ακόμα σε χώρους μαζικής διασκέδασης σαν ένα συνονθύλευμα ήχων και στίχων που απλώς δημιουργεί ένα background στις βραδινές μας εξόδους. Εγώ δεν την καταλαβαίνω έτσι»* - λέει τονίζοντας ότι για εκείνον η μουσική θα πρέπει να αντιμετωπίζεται όπως κάθε άλλη μορφή τέχνης, με σοβαρότητα, συγκέντρωση και απαλλαγμένη από κάθε ίχνος εμπορευματοποίησης.

Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΔΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΥΝΟΡΑ

Η καλλιτεχνική του δράση είναι πολυσχιδής, καθώς ήδη μετράει έξι ποιητικές συλλογές. Η τελευταία φέρει τον τίτλο «Οινομαγειρεία» - ασυνήθιστος τίτλος, παραπέμπει περισσότερο σε συνταγές, αλλά... Είναι μικρά ποιήματα, *επιγράμματα* - οι Ιάπωνες τα λενε *haï ku*¹ και *«είναι καταγραφές από καθημερινές εικόνες που βίωνα στην Αθήνα, το διάστημα που πρωτοπήγα και δεν είχα μόνιμη στέγη. Το μεσημέρι πήγαινα σε φθηνά εστιατόρια και μάλιστα σε κακόφημες γειτονίες, προκειμένου να τρώω φθηνά –δεν είχα και δουλειά κιόλας. Εκεί συνάντησα διάφορους μοναχικούς ανθρώπους, τα μεσημέρια συνήθως, που μου έκαναν φοβερή εντύπωση. Διάφορες φυσιογνωμίες που με συγκλόνισαν»* αναφέρει, φέρνοντας στη μνήμη του τα πρώτα του – προφανώς δύσκολα - χρόνια στην Αθήνα. Τα άδεια του πακέτα χρησιμοποιούνταν ως πρόχειρα σημειωματάρια, τα οποία τελικά *μάζεψε*² και κάπως έτσι προέκυψαν τα «Οινομαγειρεία».

Αποφεύγει να χαρακτηρίσει τη μουσική του ως έντεχνη ή λαϊκή *«Εγώ δε θα βάλω ταμπέλα. Κάνω μουσική, με όλα εκείνα τα ακούσματα που μπορεί να έχω από παιδί, κι ας τη χαρακτηρίσουν οι άλλοι, αν θέλουν»* - τονίζει και στο ίδιο πλαίσιο αποφεύγει να εκτιμήσει σε ποιο κοινό απευθύνεται *«Προσωπικά απευθύνομαι σε όλους. Τα τελευταία 10-20 χρόνια έχει αλλάξει άρδην το μουσικό τοπίο και είναι πολύ παρακινδυνευμένο να κατατάξεις κάποιους κάπου. Ένας άνθρωπος που ακούει κάτι που εσύ θα έλεγες ότι είναι εντελώς πλαστικό, ότι είναι ένα άθλιο τραγούδι, την ίδια στιγμή μπορεί να ακούσει και εντελώς διαφορετικά πράγματα, που δεν έχουν καμία απολύτως σχέση μεταξύ τους. Για παράδειγμα Μάνο Χατζιδάκι. Το κοινό είναι εντελώς διαφορετικό απ' ό,τι ήταν πριν χρόνια»* - εκτιμά.

¹ στίχος χωρίς ομοιοκαταληξία με Ιαπωνικές ρίζες που αποτελείται από τρεις σειρές που περιέχουν συνήθως πέντε, επτά και πέντε συλλαβές αντιστοίχως κι αναφέρεται σε κάτι επίκαιρο.

Καλλιτεχνικά μπορεί να συνυπάρξει με δημιουργούς και τραγουδιστές που εκπροσωπούν διαφορετικά είδη μουσικής. Δεν αποκλείει κάποια στιγμή να συνεργαστεί με κάποιον παραδοσιακό κρητικό καλλιτέχνη, ενώ έχει ήδη στο ενεργητικό του μία συνεργασία με το Μάρκο Ζάπα, τον ιταλόφωνο Ελβετό τραγουδοποιό στην Ευρώπη, η οποία κυκλοφόρησε το 2003 με τίτλο «Sogno di Giopini». *«Τραγουδύθησα κι απέδωσα στίχους ιταλικούς στα ελληνικά, τραγούδια του Μάρκο Ζάπα. Μέχρι τα Χριστούγεννα, θα κυκλοφορήσει ένα cd του Μάρκο Ζάπα, πάλι στην Ευρώπη, το οποίο έχει μέσα τέσσερα τραγούδια δικά μου, που τραγουδάει ο Μάρκο Ζάπα, στα ιταλικά αυτή τη φορά. Θα βρεθώ στη Ζυρίχη και στο Μιλάνο για να το παρουσιάσουμε σε δύο συναυλίες στις 24 και 25 Ιανουαρίου και νωρίτερα θα κατέβει και ο Ζάπα στην Αθήνα το Δεκέμβρη για να κάνουμε μια παρουσίαση με το ίδιο υλικό».*

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΛΕΝΕ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ;

«Δε θα έλεγα ότι προσπαθώ να εξιδανικεύσω πράγματα, όταν γράφω μουσική. Γράφω τα πράγματα όπως θεωρώ εγώ ότι πρέπει να ειπωθούν. Δε νομίζω ότι είναι εξιδανίκευση και πολλές φορές φίλοι μου λένε ότι είναι σκοτεινά τραγούδια, αλλά εγώ μέσα μου γνωρίζω πολύ καλά ότι δεν είναι έτσι. Το γεγονός ότι τα προσεγγίζω στιχουργικά με μια ποιητική διάθεση είναι αυτό που τα κάνει ίσως λιγότερα «λαμπερά». Ασε, βέβαια, που εγώ θεωρώ ότι είναι αισιόδοξα, τώρα από εκεί και πέρα εξαρτάται το πώς αντιλαμβάνεται κανείς την αισιόδοξια» διευκρινίζει ο Γιώργος Σταυρακάκης, τονίζοντας ότι μέσω της μουσικής του περιγράφει καταστάσεις που έζησε, που ζει, κι ένα κόσμο που θα ήθελε να ζήσει, ενώ πάντα μέσα στα τραγούδια του εμπεριέχονται προτάσεις.

ΣΟΥΞΕ vs ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

«Δεν κουβαλάω την ανησυχία της υστεροφημίας μου όσον αφορά στη μουσική» - αναφέρει, εξηγώντας ότι δεν μπαίνει στη λογική του σουξέ, αυτό που ονομάζεται «καριέρα» δεν αποτελεί αυτοσκοπό, ούτε μπαίνει στο «τριπάκι» των δισκογραφικών εταιρειών που εξαναγκάζουν τους καλλιτέχνες να παρουσιάζουν νέες δισκογραφικές δουλειές κάθε τόσο. «Τον χρονικό ορίζοντα πρέπει να τον καθορίζει μόνο ο καλλιτέχνης και κανείς άλλος. Όταν όμως η βιομηχανία της μουσικής σε τρέχει έτσι, ορισμένοι θεωρούν ότι πρέπει να ακολουθήσουν. Εγώ δεν είμαι από αυτούς τους ανθρώπους. Αν έχω κάτι να πω θα το πω στο χρόνο του» - τονίζει ο Γιώργος Σταυρακάκης.

«Το σουξέ, η πρόσκαιρη επιτυχία, έχει συνήθως ημερομηνία λήξης. Το τραγούδι που τρεις μήνες νωρίτερα παιζόταν ασταμάτητα στα ραδιόφωνα, τώρα μπορεί να είναι στα αζήτητα. Ίσως γι' αυτό οι εταιρείες πιέζουν για ακατάπαυστη μουσική παραγωγή. Και σ' αυτή τη λογική εμπλέκονται οι εταιρείες, οι ραδιοφωνικοί παραγωγοί, οι ατζέντηδες κι όσοι άλλοι επιβιώνουν σαν παράσιτα από το ελληνικό κυρίως τραγούδι. Όσο τα τραγούδια δεν «παλιώνουν», -κι αυτό είναι το μυστικό- δεν πρέπει να εκβιάζει το καινούριο που ενδεχομένως δεν θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες σου και την αισθητική σου. Βέβαια, οι εταιρείες πάντα πιέζαν και θα πιέζουν. Αλλά η μουσική και το τραγούδι δεν θα πρέπει να είναι το «αστραφτερό κοριτσάκι» που παραδίδεται ψυχή τε και σώματι στον νταβατζή του» - λέει ο Γιώργος Σταυρακάκης δίνοντας μια εικόνα του εμπορικού καλλιτεχνικού στερεώματος, ενός κόσμου που φαντάζει, αλλά δεν είναι αγγελικά πλασμένος.

Αυτή είναι η μία όψη του νομίσματος, η εικόνα που βγαίνει προς τα έξω, όπως προβάλλεται από τα Μέσα. Όμως -ευτυχώς- υπάρχει και σε αυτή την περίπτωση αντίβαρο.

«Θεωρώ ότι κάποιοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτό που συμβαίνει στην τηλεόραση και γενικά στα Μέσα είναι η κυρίαρχη εικόνα. Αυτό για μένα είναι πλασματικό. Δεν είναι αυτή η κυρίαρχη εικόνα, αλλά επειδή είναι αστραφτερή η τηλεόραση φαντάζει έτσι προς τα έξω. Πίσω από αυτό τον κόσμο, υπάρχει ένας άλλος κόσμος, πολυπληθέστερος, θα έλεγα, που δουλεύει και δουλεύει πολύ σοβαρά και με άλλα κριτήρια και με άλλους στόχους προκειμένου να εδραιώσει στην Ελλάδα ή να συνεχίσει την παράδοση που έχει μείνει, όσον αφορά στο ελληνικό τραγούδι, το οποίο ίσως είναι από τα πιο

αξιόλογα είδη μουσικής στον κόσμο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που ασχολούνται με αυτό το είδος της μουσικής, αλλά και με άλλες μουσικές και που δε θέλουν να εμπλακούν σε αυτή την περιπέτεια, απλώς δεν εμφανίζονται πολύ συχνά στα Μέσα, με αποτέλεσμα να μην είναι αναγνωρίσιμοι από ένα μεγάλο μέρος του κόσμου» αναφέρει χαρακτηριστικά.

Γιατί όμως προβάλλονται συγκεκριμένοι άνθρωποι που χαρακτηρίζονται αποκλειστικά από εμπορικότητα, όταν άλλοι καλλιτέχνες συνδυάζουν υψηλές πωλήσεις με ποιότητα και πολιτισμική προσφορά; «Γιατί αυτοί οι άνθρωποι έχουν εκ των πραγμάτων άποψη και βέβαια δεν θα ενδώσουν στον κάθε εταιριάρχη που θα τους πει «Τώρα βγάζουμε ή δεν βγάζουμε δίσκο». Ο μουσικός που σέβεται τον εαυτό του και τη δουλειά του θα πει μέσα του «μάζεψέ τα και φύγε» και θα αλλάξει εταιρεία ή θα πάει να κάτσει σπίτι του» εξηγεί, δίνοντας εν μέρει μια απάντηση στο γιατί κι εκείνος επιλέγει τον αθόρυβο δρόμο της δημιουργίας και της καλλιτεχνικής έκφρασης, χωρίς εξάρσεις, φανφάρες και δημόσιες εμφανίσεις.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΠΗΓΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Ο Γιώργος Σταυρακάκης έχοντας μεγαλώσει στο Ηράκλειο, αλλά ζώντας τα τελευταία χρόνια στην Αθήνα, έχει μία σαφή εικόνα της πολιτιστικής δράσης στην περιφέρεια και την πρωτεύουσα. Η περιφέρεια έχει σαφώς ελλείψεις, αλλά η ποιότητα της ζωής είναι καλύτερη. Μπορεί να μην έχουμε πληθώρα εναλλακτικών επιλογών, μπορεί να λένε ακόμη ότι σαν πόλη υστερούμε στον πολιτιστικό προγραμματισμό, όμως «το Ηράκλειο, θα έλεγα κουβαλάει μια σημαντική Ιστορία κι ένα βαθύ πολιτισμό, απλώς πολλές φορές η κυρίαρχη εικόνα είναι αυτή η οποία παγώνει κατά περιόδους όλο αυτό το οποίο συμβαίνει από πίσω. Δε νομίζω ότι το Ηράκλειο διαφοροποιείται από άλλες πόλεις, ίσα ίσα που νομίζω ότι το Ηράκλειο είναι κατά τι πιο δραστήριο, όσον αφορά ευαισθησίες, πολιτισμό, κινήσεις και κινήματα, αν θέλεις» - αναφέρει, ενώ μεγάλο βάρος δίνει στους δημιουργούς που ζουν κι επιμένουν να δραστηριοποιούνται στην περιφέρεια, παρά τη μαζική εκροή εν δυνάμει καλλιτεχνών προς την πρωτεύουσα.

«Υπάρχουν άνθρωποι που δουλεύουν και αγωνιούν γι' αυτή την πόλη. Υπάρχουν πάρα πολλοί νέοι που δουλεύουν. Από την άλλη, θεωρώ ότι υπάρχει μια μεγάλη μερίδα της κοινωνίας που συμμερίζεται και συνυπογράφει σ' αυτή την προσπάθεια. Χρειάζεται όμως και μια υποδομή όλη αυτή η ιστορία, ώστε οι άνθρωποι αυτοί πρωτίστως να στεγαστούν –ό,τι κι αν σημαίνει αυτή η στέγαση – και να μπορούν ανά πάσα στιγμή απρόσκοπτα και χωρίς να απογοητεύονται, να προχωρούν και να παρουσιάζουν τις δουλειές τους, δημιουργώντας μια αμφίδρομη σχέση με το κοινό. Μετά το πράγμα προχωράει μόνο του».

ΣΤΕΓΗ, ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΚΑΛΙΑ

Στέγη, τροφή και μια μεγάλη αγκαλιά: αυτό είναι το τρίπτυχο που ο Γιώργος Σταυρακάκης θεωρεί ότι θα βοηθήσει τους ντόπιους καλλιτέχνες να παραμείνουν στον τόπο τους και να δημιουργήσουν. Είναι αυτά τα στοιχεία που θα συμβάλλουν στην καλλιτεχνική και εν γένει πολιτιστική ζωή της περιφέρειας. Δεν εμμένει στα κτίρια, καθώς χρησιμεύουν, αλλά δεν αρκούν...

«Καλό θα ήταν να γίνει το πολιτιστικό κέντρο, αλλά θα πρέπει να συνοδευτεί κι από κινήσεις ιθύνοντων, οι οποίοι δεν θα μείνουν στο γεγονός «το χτίσαμε, να'το», αλλά θα χρηματοδοτούν συνεχώς, θα ασχολούνται και δεν θα γίνονται τα κτίρια ένα άλλοθι από πέτρες, των τοπικών και κεντρικών αρχόντων για την πολιτιστική τους προσφορά στην κοινωνία. Θα πρέπει συνεχώς και αδιάλειπτα να είναι παρόντες στις δημιουργικές εξελίξεις και όχι να παρουσιάζουν ένα φεστιβάλ με 20-30 καλλιτέχνες, - «περάσαμε ωραία το καλοκαίρι, φτου κι απ' την αρχή». **Αυτό δεν είναι πολιτισμός, αυτό είναι πανηγύρι!** Και δεν έχω τίποτα με τα καλώς εννοούμενα πανηγύρια! Στο

κάτω κάτω σ' αυτές τις λαϊκές γιορτές ο κόσμος συμμετέχει, δημιουργεί και προχωράει τις παραδόσεις του.

Καλό βέβαια είναι που το κοινό του Ηρακλείου έχει τη δυνατότητα να παρακολουθεί μέσω του φεστιβάλ πολλά και διαφορετικά πράγματα, να έχει παραστάσεις, τις οποίες θα δουλέψει μέσα του, αλλά από εκεί και πέρα θα πρέπει να γίνονται και ζυμώσεις πολιτισμικές. Να μην είναι απλώς μία γιορτή που αρχίζει και τελειώνει με το τέλος του καλοκαιριού, αλλά να υπάρχει και μια φάμπρικα, ένα εργοστάσιο που θα γεννά συνεχώς καινούρια πράγματα. Αυτό χρειάζεται συνεχή χρηματοδότηση, απ' όλους τους φορείς, προκειμένου όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι δραστηριοποιούνται στο χώρο του πολιτισμού, στις τέχνες, στα γράμματα, αλλά και οι νέοι που έρχονται, να βρίσκουν **στέγη και τροφή**» - αναφέρει ο Γιώργος Σταυρακάκης, σε μία συνολική επισκόπηση της πολιτιστικής ζωής της πόλης του Ηρακλείου. Και είναι ο ίδιος άνθρωπος που δε διστάζει να πει ότι η πόλη πολλές φορές τον έχει πληγώσει: «Στέκεται η πόλη απέναντί σου κάπως αδιάφορη, μπορεί κι εσύ να είσαι λίγο υπερβολικός, και αυτά σε πληγώνουν. Γενικά θα περίμενα από την περιφέρεια να στηρίζει πολύ περισσότερο τα παιδιά της και τους δημιουργούς της και πρέπει να το κάνει, προκειμένου να αναπτυχθούν σε πολλά επίπεδα – χώροι, υποδομή, καταστάσεις που πραγματικά να αποκεντροποιήσουν όλο αυτό που λέμε Αθήνα».

ΡΙΑΛΙΤΙ = ΚΡΕΑΤΟΜΗΧΑΝΗ

Απέναντι στη νέα γενιά των εν δυνάμει καλλιτεχνών, ο Γιώργος Σταυρακάκης διακρίνει επιπολαιότητα. Κλείνονται -κατ' επιλογήν μάλιστα - σε ένα σπίτι με αναρίθμητες κάμερες να παρατηρούν κάθε έκφραση του προσώπου τους, κάθε τους βήμα και κάθε νότα που θα τους ξεφύγει, προκειμένου να γίνουν εύκολα αναγνωρίσιμοι και να έχουν αυτό που λέμε «περισσότερες ευκαιρίες». Υπάρχουν αρκετοί που νομίζουν ότι τα κατάφεραν και τώρα το όνομά τους φιγουράρει με μεγάλα γράμματα στις μπουζουκλερί της παραλιακής. «Αλλά το θέμα είναι τελικά τι καταφέρνουν, να συνυπογράφουν σ' αυτό το ιδιότυπο σφαγείο φιλοδοξιών με μακελάρηδες εταιρειάρχες και γιάπηδες που δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τη μουσική και το τραγούδι.

«Υπάρχουν άνθρωποι που θεωρούν ότι είναι πολύ εύκολο μέσα από τα Μέσα και το πώς λειτουργούν σήμερα αυτά, να αναδειχθούν και να κάνουν υποτίθεται καριέρα σε αυτό που ονομάζουμε «τραγούδι». Αυτό που είναι σίγουρο, είναι ότι δεν καταλαβαίνουν ή τουλάχιστον κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν, ότι αυτή η ιστορία είναι ιδιαίτερα δύσκολη. Δεν είναι τόσο εύκολη όσο φαντάζει στην τηλεόραση, ή όσο την κάνουν να φαίνεται αυτοί που τους περιστοιχίζουν και τους αποθεώνουν, που έχουν στο μυαλό τους ένα σωρό άλλα πράγματα, και όχι βέβαια τις επιθυμίες και τις φιλοδοξίες αυτών των παιδιών, αλλά το πώς θα τους πουλήσουν με οποιονδήποτε τρόπο και σε σύντομο χρονικό διάστημα, πώς θα τους βάλουν στην κρεατομηχανή η οποία αφού θα τους αλέσει για κανένα τρίμηνο – εξάμηνο θα τους πετάξει για να έρθει το επόμενο «κοπάδι» - τονίζει, σχεδόν κυνικά αλλά όπως αποδεικνύεται άκρως ρεαλιστικά, ο Γιώργος Σταυρακάκης.

«Το έκανα για την εμπειρία» σου λέει μετά... Εμπειρία είναι να βιώνεις την ευτυχία μέσα από απλά καθημερινά πράγματα, να αποβάλλεις τη ματαιοδοξία σου και να κρατάς ψηλά τις αξίες σου, χωρίς να είσαι πρόθυμος να τις ξεπουλήσεις με αντάλλαγμα κάποιους δίσκους και μερικές εμφανίσεις στα πρωινάδικα. Τα πράγματα είναι μάλλον πιο απλά απ' ό,τι τα κάνουμε να μοιάζουν:

«Δεν κάνω όνειρα. Ζω το τώρα, κι αυτό μου φτάνει. Δεν κάνω όνειρα, προγραμματισμούς, σχέδια σε συγκεκριμένο χρονικό ορίζοντα. Πορεύομαι έτσι στη ζωή μου. Τραγουδάκια κάνω, όπως κάνουν και άλλοι συνάδελφοι, άλλοτε κακά, άλλοτε μέτρια, άλλοτε μπορεί να είναι και καλά. Τραγούδια γράφουμε, περνάμε καλά, μακάρι να βρίσκονται και κάποιοι άλλοι που μέσα σ' αυτά να πλάθουν τις δικές τους εικόνες, τους δικούς τους κόσμους και μέσα σ' αυτούς τους κόσμους να χωράνε όλο και περισσότεροι».

WHO IS WHO

- Γεννήθηκε στην Ιεράπετρα, μεγάλωσε στο Ηράκλειο, ζει στην Αθήνα.
- Τραγούδησε τα «Γυάλινα φτερά» μαζί με το γιο του, που είναι κοινωνιολόγος και μουσικός. Έχει ακόμη μια κόρη που είναι γυμνάστρια.
- Η τελευταία του δισκογραφική δουλειά έχει τίτλο «Απουσίες».
- Η συνεργασία του με το Marco Zappa, η οποία θα κυκλοφορήσει κοντά στα Χριστούγεννα, του άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις – οι ξένοι καλλιτέχνες δείχνουν σεβασμό και σοβαρότητα, μεράκι και συνέπεια.
- Την τελευταία φορά που άκουσε μουσική επέλεξε ένα cd από ένα πορτογαλέζικο συγκρότημα.
- Συμμετείχε στο Φεστιβάλ «Ηράκλειο – Καλοκαίρι 2006» αλλά και στις εκδηλώσεις άλλων δήμων της Κρήτης, καθώς και της υπόλοιπης Ελλάδας.
- Ο Σεπτέμβριος και τα πρωτοβρόχια βρήκαν το Γιώργο Σταυρακάκη στην Αθήνα, εκεί όπου ζει τα τελευταία χρόνια, σε μουσικές σκηνές που αποτελούν το δεύτερο σπίτι του.
- Μέσα στο χειμώνα αναμένεται η καινούρια του δισκογραφική δουλειά, που θα φέρει τον γενικό τίτλο «Καρουσέλ».